

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 września 2017 r.,

sprawy **G. L.**

skazanego z art. 218 § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 grudnia 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 22 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

G. L. wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K (...), został skazany za czyn wypełniający znamiona występku z art. 218 § 3 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny. Powyższy wyrok został zmieniony tylko w zakresie opisu czynu, wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 grudnia 2016 r., sygn. akt VII Ka (...). Od tego wyroku Sądu Okręgowego w B., kasację złożył obrońca skazanego G. L. i **zarzucając** w niej naruszenie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. i art. 6 § 2 k.k. oraz art. 111 § 1 k.k., polegające na rozpoznaniu sprawy wobec G. L. o czyn z art. 218 § 3 k.k. i utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K (...), skazującego G. L. za przestępstwo opisane w art. 218 § 3 k.k., pomimo występowania przeszkody procesowej do prowadzenia przed sądem polskim postępowania w kwestii odpowiedzialności karnej - co stanowi bezwzględną

przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w C. i umorzenie postępowania wobec G. L.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego G. L. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie wskazać należy, że rodzaj kary prawomocnie orzeczonej wobec G. L., powoduje, iż kasacja ta mogła być wniesiona przez stronę jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Takie uchybienie, zdaniem Autora kasacji zaistniało w przedmiotowej sprawie.

Nie można podzielić takiego stanowiska obrońcy skazanego G. L.

Zarzut zaistnienia *in concreto* bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., jest bowiem całkowicie chybiony.

Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego w B. wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w którym wykazano, że w realiach przedmiotowej sprawy miejscem popełnienia przestępstwa jest miejsce zamieszkania pokrzywdzonej. Zgodnie bowiem z art. 454 § 1 k.c. świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Wprawdzie z art. 454 § 2 k.c. wynika, że jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa, tym niemniej, jak trafnie zauważa Sąd Okręgowy w B., miejsce to należy rozumieć w ten sposób, że jeżeli chodzi o świadczenie pieniężne to powinno ono być spełnione w zasadzie w miejscu zamieszkania lub siedzibie wierzyciela; jeżeli wierzyciel ma przedsiębiorstwo i zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem wierzyciela, to o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa. Słusznie również wskazuje Sąd Okręgowy w B., że G. L. był zobowiązany do wypłaty należności zasądzonej wyrokiem polskiego sądu cywilnego (por. postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt VII Ka (...)).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

r.g.

